

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Σᾶς εὐχαριστοῦμε ὅλες καὶ ὅλους σας ἀπὸ καρδιάς, πού ἀνταποκριθήκατε στήν πρόσκλησή μας μαὶ μᾶς τιμᾶτε ἀπόψε ἐδῶ μὲ τὴν παρουσία σας. Ἀπόψε, πού μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ καὶ ἰδιαίτερη τιμὴ, ἀλλὰ καὶ μιὰν ἐνδόμυχη ὅλοι μας συγκίνηση, προβαίνουμε στήν πρώτη δημόσια φανέρωση ἐνὸς νέου πολιτιστικοῦ φορέως τοῦ τόπου μας, ὅπως εὐελπιστοῦμε νὰ ἀποδειχθεῖ ἡ νεοσύστατη ἀστική μὴ κερδοσκοπικὴ ἐταιρεία *Ἡ Αἰγιναία*, καθὼς καὶ στήν ἐπίσημη παρουσίαση τῆς κύριας ἔκφανσης αὐτοῦ τοῦ φορέως, τῆς ὁμώνυμης δηλαδὴ περιοδικῆς πολιτιστικῆς ἔκδοσης. Τόσο γιὰ τὴν ἐταιρεία ὅσο καὶ γιὰ τὸ περιοδικὸ θὰ εἰπωθοῦν στὴ συνέχεια τῆς ἀποψινῆς ἐκδήλωσης τὰ προσήκοντα.

Προοιμιακά, πάντως, καὶ ψάχνοντας νὰ βρῶ λόγια γιὰ νὰ περιγράψω τὸ ἐγχεῖρημά μας, ἐπιτρέψτε μου νὰ παρατηρήσω ὅτι ἀποπειραθήκαμε τὸ ἀγιογραφικὸ παράδοξο· νὰ σᾶς προσφέρουμε, δηλαδή, νέο κρασί σὲ ἀσκούς παλαιούς¹. Ὡς νέο κρασί ἐκλαμβάνουμε τὴ διάθεσή μας γιὰ φρέσκιες ἰδέες, τὰ κείμενα καὶ τὸ ὅλο ὕλικὸ πὺν καταχωρίζεται στὸ περιοδικό, ἐνῶ ὡς ἀσκὸ παλαιὸ θεωροῦμε τὸ περίβλημα, τὸν τίτλο τοῦ περιοδικοῦ μας, *Ἡ Αἰγιναία*, τίτλο πὺν δανεισθήκαμε ἀπὸ τὴν πάλαι ποτὲ ἐκδιδομένη στήν Αἴγινα φιλολογικὴ καὶ τεχνολογικὴ ἐφημερίδα.

Τὸ περιοδικό -ὅπως θὰ διαπιστώσατε ὅσοι εἶχατε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ διεξέλθετε- ἔχει μιὰ μεσόπυκνη (γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω ἓνα μουσικὸ ὄρο) διάταξη. Ἐκατέρωθεν, δηλαδή, τοῦ κυρίως τμήματος τοῦ περιοδικοῦ, ὅπου ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ φιλοξενηθοῦν ἀπὸ πρωτότυπες ἐπιστημονικὲς ἐργασίες ἕως πλέον ἐξειδικευμένα ἄρθρα καὶ μελέτες, ἔχουν προβλεφθεῖ δύο ἀκόμη μέρη μὲ κείμενα-μαρτυρίες καὶ λοιπὲς ἐνδιαφέρουσες, πιστεύουμε, μόνιμες στήλες, πὺν μποροῦν ἀπροϋπόθετα καὶ μὲ εὐχέρεια νὰ ἀναγνωσθοῦν ἀπὸ τὸ εὐρὺ κοινό.

Μίλησα προηγουμένως γιὰ κρασί, γιὰ "*οἶνον καινόν*", μὲ συμβολικὴ κυρίως διάθεση· θὰ ἀντιληφθεῖτε, ὡστόσο, μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκδήλωσης, ὅτι μεριμνήσαμε ἀπόψε καὶ γιὰ τὴν πραγματικὴ διάσταση τῆς ὑπόθεσης καὶ κυρίως ὁ διευθυντὴς μας πὺν ἔφερε ἐκλεκτὸ κρασί ἀπὸ τὴν παραγωγή του γιὰ νὰ τὸ γευθοῦμε στὸ τέλος. Περιττεύει, βέβαια, νὰ ἐπισημανθεῖ ὅτι κάθε νέα σοδειά -κάθε "*γεματάρι*", ὅπως λέμε χαρακτηριστικά-, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ κάθε νέα προσπάθεια, προϋποθέτει μακρὰ καὶ ἐξαντλητικὴ κάποτε δοκιμασία ἀπὸ τοὺς μερακλήδες καὶ ἐπαῖοντες, πὺν σ' αὐτοὺς τελικὰ ἀπόκειται ἡ κατάφαση καὶ ἀποδοχὴ ἢ ἡ ἀπόρριψη καὶ ἀπεμπόλιση. Ἔτσι καὶ τὸ δικό μας ἐγχεῖρημα τίθεται πλέον, μὲ χρηστὲς ἐλπίδες, ὑπὸ τὸ

¹. *Ματθ.* θ', 17. *Μαρκ.* β', 22. *Λουκ.* ε', 37.

ἀλάνθαστο αἰσθητήριον καὶ τὴν ἀκριβοδίκαιη κρίση σας. Νὰ εἴστε, πάντως, σίγουροι ὅτι θὰ προσπαθοῦμε πάντοτε νὰ φυλάττουμε "τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι"². Πραγματικὰ καὶ συμβολικὰ τὸ κρασί ὅσο παλιώνει γίνεται πιὸ εὐγευστο, πιὸ γλυκό, πιὸ ἀρωματικό, πιὸ μεθυστικό.

Κοντολογίς, ὀρεγόμαστε μιὰν τράπεζα πνευματική, ὅπου νὰ ρέει ἄφθονο παλιοκαιρίτικο κρασί, νὰ μᾶς παρασύρει σ' ἓνα μεθύσι πνευματικό· ἰδού, λοιπόν, σὲ μιὰν τέτοια πνευματικὴ εὐωχία σᾶς προσκαλοῦμε ὅλους συνδαιτημόνες.

². Ἰω. β', 10.